

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL VAN 27 JUNI 2016

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT ZELFSTANDIGEN - racisme/xenofobie
tegensprekelijk arrest
definitief

1. INTERFEDERAAL CENTRUM VOOR GELIJKE KANSEN EN BESTRIJDING
VAN DISCRIMINATIE EN RACISME, KBO 0548.95.779, met zetel te 1000
BRUSSEL, Koningsstraat 138, appellant, vertegenwoordigd door mr. P. V., advocaat te
1050 BRUSSEL, (...),

tegen

1. C. NV, KBO (...), met maatschappelijke zetel te 1070 BRUSSEL, (...), eerste
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. V. H. B., advocaat te 1060 BRUSSEL, (...)

2. S S., wonende te 2640 MORTSEL, (...), geïntimeerde, vertegenwoordigd door
mr. L. P., advocaat te 1050 BRUSSEL, (...)

en in de zaak met A.R. nr. 2014/AB/1173

S. S., wonende te 2640 MORTSEL, (...), geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. L.
P., advocaat te 1050 BRUSSEL, (...),

tegen

1. C. NV, KBO (...), met maatschappelijke zetel te 1070 BRUSSEL, (...), eerste
geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. V. H. B., advocaat te 1060 BRUSSEL, (...)

2. INTERFEDERAAL CENTRUM VOOR GELIJKE KANSEN EN BESTRIJDING VAN DISCRIMINATIE EN RACISME, (...), met zetel te 1000 BRUSSEL, Koningsstraat 138, appellant, vertegenwoordigd door mr. P. V., advocaat te 1050 BRUSSEL, (...)

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, in bijzonder:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 28 november 2014 door de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 13e kamer (A.R. 11/16230/A),
- de verzoekschriften tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 29 december 2014 en op 30 december 2014,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 15 maart 2016 door substituut-generaal N. V. d. B.,
- de replieken op dit advies, neergelegd ter griffie op 29 april 2016 voor de heer S. en voor het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme,
- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 2 februari 2016, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op 7 juni 2016. De uitspraak werd verdaagd tot op heden.

De procedure in eerste aanleg

1.

Voor de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 13e kamer, vorderde de heer S. in zijn syntheseconclusies:

voor recht te zeggen dat de ontijdige en eenzijdige beslissing tot stopzetting door C. van de samenwerking met Dhr. S. S. gebeurde op basis van diens Iraanse afstamming, hetgeen een krachtens artikel 12 Antiracismewet verboden vorm van directe discriminatie is, en hiervan de staking te bevelen; en bijgevolg, Verweerster te veroordelen tot betaling van een forfaitaire sanctie aan Dhr. S. S.:

- In hoofdorde: Verweerster te veroordelen tot betaling aan Dhr. S. S. van de forfaitaire sanctie van 6 maanden loon ten belope van 30.000 EUR, en gerechtelijke - moratoire interesten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;

- In ondergeschikte orde: Verweerster te veroordelen tot betaling aan Dhr. S. S. van de forfaitaire sanctie van 3 maanden loon ten belope van 15.000 EUR, en gerechtelijke - moratoire interesten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;

- In beide gevallen: Dhr. S. S. uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure voor de handelsrechter de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen als gevolg van de vastgestelde discriminatie;

De openbaarmaking te bevelen van de huidig arrest(sic) op kosten van geïntimeerde (sic) in 2 regionale en 2 nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van Dhr. S. S. te anonimiseren;

Minstens, alvorens recht te doen, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van artikel 8 van de Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming.

2.

Met een verzoekschrift van 26 november 2013 verklaarde het Centrum voor gelijkheid van kansen en racismebestrijding vrijwillig tussen te komen en vorderde in zijn syntheseconclusies :

Het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren en nota te nemen van het samenwerkingsakkoord van 12 juni 2013 voor de oprichting van het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme, en, ondergeschikt, akte te nemen van de gedinghervatting door het Centrum;

Dienvolgens aan het Centrum akte te verlenen van zijn tussenkomst in de procedure ingeleid door S. S.;

De vordering in vrijwillige tussenkomst toelaatbaar, ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens:

- Het bestaan vast te stellen van directe discriminatie door C. van S. S., rechtstreeks of bij associatie, op grond van de nationale afstamming van S. S.;
 - Bijgevolg te verklaren voor recht dat C. artikel 12 van de Antiracismewet geschonden heeft;
 - De vorderingen ingesteld door S. S. op grond van de discriminatie ontvankelijk en gegrond te verklaren; en
 - C. te veroordelen tot de kosten van het geding, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding aan de zijde van het Centrum begroot op 1.320 EUR;
- of minstens, alvorens recht te doen, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van artikel 8 van de Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 juni 2000 houdende toepassing

van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming, desgevallend na de debatten op dit punt te hebben heropend;

3.

Met conclusies stelde de nv C. (hierna "C.") een tegenvordering in en vorderde van de heer S. en van Unia een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding.

4.

Met een vonnis van 28 november 2014 oordeelde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel :

- dat zij onbevoegd was in zoverre de vordering van de heer S. ertoe strekte de staking van de schending van de Antiracismewet te bevelen.
- dat de vordering in tussenkomst van het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme, onontvankelijk was.
- dat de hoofdvordering van de heer S. ontvankelijk doch ongegrond was en dat de tegenvordering van de NV C. ontvankelijk doch ongegrond was.
De rechtbank veroordeelt de heer S. tot de kosten begroot op 2.200 € rechtsplegingsvergoeding voor de nv C..

Het hoger beroep

5.

A.R. nr. 2014/AB/1162

Het Interfederaal Centrum voor Gelijke Kansen en Bestrijding van Discriminatie en Racisme stelde op 29 december 2014 hoger beroep in en vordert :

het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel, 13e kamer, van 28 november 2014, aldaar gekend onder het rolnummer A.R. nr. 11/16230/A te hervormen in zoverre het (i) de feiten en stukken onvolledig en onjuist weergeeft, (ii) oordeelt dat concludant geen belang en geen hoedanigheid heeft om tussen te komen in de procedure, en (iii) oordeelt dat in casu geen enkel concreet bewijs voorligt van feiten die het bestaan van een directe discriminatie van S. S. door C. doen vermoeden; En opnieuw wijzende, op tegenspraak;

Te doen wat de eerste rechter had moeten doen, met name de vorderingen van concludant ontvankelijk, toelaatbaar en gegrond te verklaren; en dienvolgens

- Het bestaan vast te stellen van directe discriminatie door C. van S. S., rechtstreeks of bij associatie, op grond van de nationale afstamming van S. S.;
- Bijgevolg te verklaren voor recht dat C. artikel 12 van de Antiracismewet geschonden heeft;
- Ook de overige vorderingen ingesteld door S. S. op grond van de discriminatie ontvankelijk, toelaatbaar en gegrond te verklaren;

of minstens, alvorens recht te doen, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van artikel 8 van de Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 juni 2000 houdende toepassing

van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming, desgevallend na de debatten op dit punt te hebben heropend;

En

Het incidenteel beroep van C. ongegrond te verklaren;

En

C. te veroordelen tot de kosten van het geding, daarin begrepen de rechtsplegingsvergoeding door conluant begroot op 1.320 EUR voor de procedure in eerste aanleg en 1.320 euro voor de procedure in hoger beroep.

6.

A.R. nr. 2014/AB/1173

De heer S. stelde op 30 december 2014 hoger beroep in en vordert:

In hoofdorde:

o Voor recht te zeggen dat de onzijdige en eenzijdige beslissing tot stopzetting door C. van de samenwerking met Dhr. S. S. gebeurde op basis van diens Iraanse afstamming; en bijgevolg,

o Vast te stellen dat dit een krachtens artikel 12 Anti-Racismewet verboden vorm van directe discriminatie is, en hiervan de staking te bevelen;

Ondergeschikt,

o Minstens, alvorens recht te doen, een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van artikel 8 van de Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming, desgevallend na de debatten op dit punt te hebben heropend; En bijgevolg,

o C. te veroordelen tot betaling van een forfaitaire sanctie aan Dhr. S.S.:

In hoofdorde: C. te veroordelen tot betaling aan Dhr. S. S. van de forfaitaire sanctie van 6 maanden loon ten belope van 30.000 EUR, en gerechtelijke - moratoire interesten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;

- In ondergeschikte orde: C. te veroordelen tot betaling aan Dhr. S. S. van de forfaitaire sanctie van 3 maanden loon ten belope van 15.000 EUR, en gerechtelijke - moratoire interesten vanaf het verzoekschrift tot op de dag van volledige betaling;

- In beide gevallen: Dhr. S. S. uitdrukkelijk voorbehoud te verlenen om in een procedure voor de handelsrechter de vergoeding van de werkelijke schade te vorderen als gevolg van de vastgestelde discriminatie;

o De openbaarmaking te bevelen van huidig arrest op kosten van geïntimeerde in 2 regionale en 2 nationale kranten en hierbij de persoonsgegevens van Dhr. S. S. te anonimiseren;

Wat betreft het Incidenteel beroep van C., dit ongegrond te verklaren;

In alle Gevallen

C. te veroordelen tot de kosten van huidige procedure, daarin inbegrepen de rechtsplegingsvergoeding;

7.

Met conclusies stelde C. incidenteel beroep in en vordert zij:

Het hoger beroep van het Centrum ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;
Het hoger beroep van de heer S. S. ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren;
Het incidenteel beroep van C. ontvankelijk en gegrond te verklaren;
Derhalve het bestreden vonnis te hervormen in de mate dat:
het oordeelt dat de Antiracismewet van toepassing is op de verhouding tussen de heer S. S. en C. in onderhavig geding;
het de tegenvordering tot het betalen aan C. van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding, ex aequo et bono geraamd op 15.000 €, meer de gerechtelijke intresten, ongegrond verklaard;
En opnieuw rechtdoende,
te zeggen voor recht dat de Antiracismewet niet van toepassing is op de verhouding tussen de heer S. S. en C. in onderhavig geding en bijgevolg om die reden de hoofdvordering ongegrond te verklaren;
de tegenvordering van C. ontvankelijk en gegrond te verklaren en derhalve de heer S. S. en het Centrum te veroordelen tot het betalen aan C. van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding, ex aequo et bono geraamd op 15.000 €, meer de gerechtelijke intresten;
Voor het overige, het bestreden vonnis te bevestigen;
instens, ondergeschikt, het bestreden vonnis in zijn geheel te bevestigen;
De heer S. en het Centrum te veroordelen tot de gerechtskosten van beide aanleggen, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, begroot op 2.200 € per aanleg.

8.

Beide zaken zijn samenhangend en worden daarom samengevoegd.

9.

Het blijkt niet dat het vonnis werd betekend zodat mag aangenomen worden dat het hoger beroep tijdig werd ingesteld. Ook de vormvoorwaarden werden nageleefd. Het hoger beroep en het incidenteel beroep zijn ontvankelijk naar vorm en termijn.

De feiten

10.

De heer S. (...) is geboren in Abadan (Iran). Hij kwam als kind met zijn ouders en zus naar België. Hij volgde hoger onderwijs in België (master handelswetenschappen) en werkte van 2004 tot 2009 bij een bank en sinds 2009 als zelfstandige vermogensadviseur. Hij heeft de Belgische nationaliteit.

Midden 2010 startte hij, samen met het echtpaar I.-F. en met zijn zus S. S. onderhandelingen met de bank, de nv L. (waarvan de naam op 28 maart 2013 werd gewijzigd in de nv "C." in het kader van de fusie met de bank C.) om een bankagentschap te openen te Brasschaat.

De onderhandelingen resulteerden in de ondertekening in augustus 2010 van een "principeovereenkomst" door enerzijds de nv L., de bank, en anderzijds de heren S. en

I., die optraden in eigen naam "en/of" voor een nog op te richten vennootschap, die "de toekomstige agent " werden genoemd.

11.

Op 4 november 2010 werd vennootschap opgericht, namelijk de bvba "B." ,met als vennoten:

- de bvba P. P. (een vennootschap van het echtpaar I.-F. (40%);
- de heer S. S. (20 %);
- mevrouw S. S. (20%);
- de heer E. V. (20%).

De statuten van deze bvba werden goedgekeurd door C. .

Als (niet-statutaire) zaakvoerders werden benoemd:

- de bvba P. P. , vertegenwoordigd door de heer I., en
- de gewone commanditaire vennootschap "I.", de managementsvennootschap van Dhr. S. S. waarbij hij de vaste vertegenwoordiger zou zijn.

Later werd de naam van deze vennootschap gewijzigd in bvba "B.".

12.

In de daaropvolgende maanden werden verder concrete stappen ondernomen met het oog op de opening van het bankagentschap op 1 september 2011:

De bvba B. huurde een pand te Brasschaat en voerde er verbouwingswerken uit; C. zou in november 2010 een huurwaarborg hebben verleend; op 12 april 2011 kwam C. voor de bvba B. en haar zaakvoerders de nodige licenties van de FSMA¹ om als bankagent op te treden; in juni 2011 werd een dossier samengesteld voor een kredietaanvraag voor de financiering van de kosten en op 29 juni 2011 liet C. de handelsagentuurovereenkomst ondertekenen door de bvba B. als agent en door de heren S. en I., als garanten.

De handelsagentuurovereenkomst werd ook reeds ondertekend namens de bank door de heer B. ("directeur net noord") maar diende nog ondertekend te worden door de heer R. D., bestuurder -directeur.

13.

In juli 2011 vroeg C. aan de heer S. uitleg over zijn rol in het faillissement van "T V.".

De heer S. heeft gedetailleerde uitleg gegeven over zijn rol en de rol van zijn vader in de verschillende vennootschappen van de taxi-groep, die allemaal failliet werden verklaard op 10 november 2006. Uiteindelijk besliste C. om de samenwerking met de heer S. niet verder te zetten. Zij bevestigde dit in afzonderlijke brieven aan de heer S. en aan de bvba B. en in een officiële brief van haar raadsman van 26 augustus 2011 aan de raadsman van de heer S. waarin zij schreef -"...Namens onze cliënte dienen wij u te verduidelijken dat onze cliënte nog steeds wenst over te gaan tot opening van een

¹ « Autoriteit voor Financiële Diensten en Markten », vroeger "Commissie voor het Bank-, Financie- en Assurantiewezen" of "CBFA".

nieuw kantoor te Brasschaat en dat de verwijzing in uw schrijven naar de recente fusie tussen het L. en C. totaal naast de kwestie is.

Onze cliënte wijst er evenwel op dat in een recent gesprek dat op 26 juli 2011 plaatsvond en waarnaar u verwijst in uw schrijven, is gebleken dat onze cliënte niet meer beschikt over het absolute en noodzakelijk vertrouwen in de persoon van uw cliënt.

Zoals u weet, heeft een handelsagentuurovereenkomst, zeker in de financiële sector, een intuitu personae karakter en dit wordt ook met zoveel woorden gezegd in artikel 4 van het ontwerp van handelsagentuurovereenkomst dat voorligt.

Ook de principeovereenkomst gesloten in augustus 2010 moet dan ook worden beschouwd als hebbende een intuitu personae karakter.

Gelet op de afwezigheid van het noodzakelijke absolute vertrouwen in de persoon van uw cliënt, ziet onze cliënte zich dan ook genoodzaakt over te gaan tot opzegging van deze principeovereenkomst en dit tegenover uw cliënt, de heer S. S., alsook ten aanzien van de BVBA B., in de mate dat uw cliënt in deze vennootschap aandeelhouder en zaakvoerder is.

In bijlage vindt u kopie van de opzeggingsbrieven die hieromtrent worden ter kennis gebracht per aangetekend schrijven aan uw cliënt, alsook aan de BVBA B.. Uw cliënt, noch de BVBA B., kan dan ook nog aanspraken putten uit deze principeovereenkomst dewelke overigens in haar inleiding voorziet dat geen van de erin opgenomen afspraken verworven is indien er met de toekomstige agent niet kan worden overgegaan tot het tekenen van een handelsagentuurovereenkomst.

Bij deze wijzen wij er uitdrukkelijk op dat deze principeovereenkomst niet wordt opgezegd ten aanzien van de heer I., in de mate onze cliënte jegens deze persoon nog steeds het noodzakelijk vertrouwen heeft.

Gelet op de opzegging van de overeenkomst jegens uw cliënt en de BVBA B., in de mate uw cliënt hierin aandeelhouder en zaakvoerder is, is uw ingebrekestelling met het oog op de tenuitvoerlegging van deze principeovereenkomst wat betreft de beoogde steunmaatregelen zonder voorwerp wat hen betreft.

Dit geldt eveneens voor uw ingebrekestelling om over te gaan tot ondertekening van de handelsagentuurovereenkomst.

Tenslotte belet niets onze cliënte, gelet op de opzegging van de overeenkomst jegens uw cliënt en de BVBA B., om te trachten verder de principeovereenkomst ten uitvoer te leggen ten aanzien van de heer P. I., niet in zijn hoedanigheid van aandeelhouder van de BVBA B., doch wel als contractpartij bij deze principeovereenkomst....".

14.

De heer S. (zijn managementvennootschap) nam vervolgens ontslag als zaakvoerder van de bvba B. en samen met zijn zuster S. S. verkochten zij hun aandelen in deze vennootschap aan de heer I. , C., de bvba B. en de heer I. ondertekenden een nieuwe handelsagentuurovereenkomst op 15 november 2011.

15.

De heer S. en zijn zuster stelden een vordering in tegen C. die werd afgewezen bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Brussel van 15 maart 2015. Zij tekenden hoger beroep aan en deze zaak is nog hangende voor het hof van beroep te Brussel.

16.

De heer S. stelde ook een procedure in voor de voorzitter van de arbeidsrechtbank te Brussel zoals in kort geding op basis van de Anti-Racismewet². Met een beschikking van 22 oktober 2012 verklaarde de voorzitter van de arbeidsrechtbank zich onbevoegd in de mate dat een schadevergoeding werd gevorderd en geen vordering tot staking werd ingesteld en verwees de zaak naar de 23ste kamer van de arbeidsrechtbank . Het hoger beroep tegen deze beschikking werd afgewezen bij arrest van het arbeidshof te Brussel van 24 juli 2013 (AR 2012/CB/19), dat de verzending van de zaak naar de 23e kamer van de arbeidsrechtbank bevestigde.

Deze procedure leidde dan tot het hoger vermelde vonnis van 28 november 2014 van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel dat het voorwerp uitmaakt van het hoger beroep waarover het hof in deze zaak moet oordelen.

Bespreking

De Anti-racismewet is van toepassing

17.

Het blijkt uit de bepalingen van de Anti-racismewet dat deze wet van toepassing is op de relatie tussen C. en de heer S. toen deze onderhandelden over het sluiten van een handelsagentuurovereenkomst waarbij de heer S. zou worden aangeduid als gerant van een bankagentschap.

Deze wet bepaalt immers:

- deze wet is van toepassing op alle personen met betrekking tot (ondermeer] de arbeidsbetrekkingen (artikel 5 §1,5°)

- Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder :

1° arbeidsbetrekkingen : de betrekkingen die onder meer de werkgelegenheid, de voorwaarden voor toegang tot arbeid, de arbeidsvoorwaarden, en de ontslagregelingen omvatten, en dit :

- zowel in de openbare als in de private sector;

- zowel voor arbeid in loondienst, onbetaalde arbeid, arbeid in het kader van stageovereenkomsten, leerovereenkomsten, beroepsinlevingsovereenkomsten en startbaanovereenkomsten of arbeid als zelfstandige...(artikel 4, 1°)

- Wat de arbeidsbetrekking betreft, is deze wet onder meer, doch niet uitsluitend, van toepassing op 1° de voorwaarden voor toegang tot arbeid, waaronder onder meer, doch niet uitsluitend, wordt begrepen :

- de werkaanbiedingen of de advertenties voor betrekkingen en promotiekansen, en dit ongeacht de wijze waarop deze worden bekendgemaakt of verspreid;

- de bepaling en de toepassing van de selectiecriteria en de selectiekanalen die worden gehanteerd in het wervingsproces;...

² Wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xénophobie ingegeven daden, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007

3° de bepalingen en de praktijken inzake de beëindiging van de arbeidsbetrekking, waaronder onder meer, doch niet uitsluitend, wordt begrepen
- de maatregelen die worden getroffen, naar aanleiding van de beëindiging van de professionele relatie, (artikel 5 §2).

De partijen voerden onderhandelingen over het sluiten van een handelsagentschap waarbij finaal de heer S., samen met de heer I., op zelfstandige basis het bankagentschap zouden leiden. Dit betrof dus een arbeidsbetrekking onder de vorm van arbeid als zelfstandige waarop de Anti-racismewet van toepassing was. Het feit dat de heer S. dit werk zou uitvoeren als zaakvoerder van een managementvennootschap, en dat deze vennootschap de zaakvoerder was van de vennootschap de bvba B., die de eigenlijke agent zou zijn, neemt niet weg dat de heer S. zelf degene is die de arbeid zou verrichten. C. heeft overigens de beslissing tot stopzetting van de samenwerking gesteund op de persoonlijke vertrouwensrelatie en het intuitu personae-karakter van de samenwerking.

18.

Het Grondwettelijk Hof overwoog in zijn arrest van 12 februari 2009:

"Het bepalende criterium voor de onderwerping aan het verbod van discriminatie is ...niet het regelgevende optreden, maar de machtspositie, in feite of in rechte, die een persoon in het rechtsverkeer inneemt en die hem in de gelegenheid stelt om op discriminerende wijze afbreuk te doen aan rechten van anderen. "

Als grote bank- en verzekeringsinstelling met meerdere agentschappen in het hele land die besliste of zij de heer S. al dan niet zou aanvaarden als kandidaat om haar nieuw te openen agentschap in Brasschaat te leiden bevond C. zich in een machtspositie

19.

C. besliste om de principsovereenkomst te beëindigen en de kandidatuur van de heer S. voor de functie van gerant af te wijzen en om de handelsagentschapsovereenkomst met de bvba B. enkel te sluiten voor zover de heer S. uit de vennootschap trad. Dergelijke beslissingen maken deel uit van wat de Anti-racismewet omschrijft als de bepaling en ook de toepassing van de selectiecriteria die worden gehanteerd in het wervingsproces en maatregelen die worden getroffen, naar aanleiding van de beëindiging van de professionele relatie.

Behalve in de wettelijk bepaalde uitzonderingen die hier niet van toepassing zijn, bepaalt deze wet dat elk direct onderscheid op grond van een zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming, een directe discriminatie vormt, wat verboden is (artikel 10 en 12 van de Anti-racismewet). Bij de selectie van een gerant voor haar bankagentschap en de beëindiging van de professionele relatie mocht C. dus geen onderscheid maken op basis van de Iraanse afkomst van de heer S..

De vrijwillige tussenkomst van Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme, sinds 22 februari 2016 "Unia" genoemd.

20.

Op het ogenblik van de vrijwillig tussenkomst in het geschil (26 november 2013) was de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding van toepassing. Deze wet bepaalde:

Artikel 1. "Bij de Eerste Minister wordt een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding opgericht, hierna "het Centrum "genoemd. Het Centrum heeft rechtspersoonlijkheid."

Artikel 2. "Het Centrum heeft als opdracht het bevorderen van de gelijkheid van kansen en het bestrijden van elke vorm van onderscheid, uitsluiting, beperking of voorkeur op grond van : 1° nationaliteit, zogenaamd ras, huidskleur, afkomst of nationale of etnische afstamming;(..."

Artikel 3,"(...)Het Centrum is bevoegd :

5° om in rechte op te treden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van de volgende wetten aanleiding kan geven :

- de wet van 30 juli 1981 tot bestraffing van bepaalde door racisme of xenofobie ingegeven daden;
- de wet van 23 maart 1995 tot bestraffing van het ontkennen, minimaliseren, rechtvaardigen of goedkeuren van de genocide die tijdens de tweede wereldoorlog door het Duitse nationaal-socialistische regime is gepleegd;
- de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen ter bestrijding van de mensenhandel en van de mensensmokkel;
- het hoofdstuk Vbis van de wet van 4 augustus 1996 betreffende het welzijn van de werknemers bij de uitvoering van hun werk;
- de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie."

Inmiddels sloten de federale overheid, de gewesten en de gemeenschappen het samenwerkingsakkoord van 12 juni 2013 tot oprichting van een Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme³, dat in werking trad op 15 maart 2014. Sinds die datum is het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme van rechtswege de rechtsopvolger van het Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding met dezelfde bevoegdheden.

"Unia" is sinds 22 februari 2016 de nieuwe verkorte benaming van het Interfederaal Centrum voor gelijke kansen en bestrijding van discriminatie en racisme.

21.

De Anti-racismewet bevestigt de bevoegdheid van Unia en bepaalt in artikel 31: "Het Centrum kan in rechte optreden in de geschillen waartoe deze wet aanleiding kan geven." en verder in artikel 33: "Wanneer het slachtoffer van de discriminatie een geïdentificeerd natuurlijk persoon of een rechtspersoon is, is de vordering van het

³ Goedgekeurd bij wet van 19 januari 2014 en decreet van de Vlaamse Raad van 20 december 2013.

Centrum en de belangenverenigingen alleen ontvankelijk als zij aantonen dat zijde instemming van het slachtoffer hebben gekregen".

De Anti-racismewet, zoals gewijzigd door de wet van 10 mei 2007, heeft in de nationale wetgeving de Richtlijn 2000/43/EG van de Raad van 29 juni 2000 houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht ras of etnische afstamming omgezet (vgl. artikel 1§1 van de wet).

Artikel 7.2 van deze Richtlijn bepaalt: "De lidstaten zorgen ervoor dat verenigingen, organisaties of andere rechtspersonen, die er, overeenkomstig de in de nationale wetgeving vastgestelde criteria, een rechtmatig belang bij hebben dat deze richtlijn wordt nageleefd, namens of ter ondersteuning van de klager of klaagster met zijn, respectievelijk haar toestemming met het oog op de naleving van de uit deze richtlijn voortvloeiende verplichtingen gerechtelijke en/of administratieve procedures kunnen aanspannen. "

22.

Het volgt uit deze wettelijke bepalingen dat Unia de hoedanigheid en het belang had om vrijwillig tussen te komen in het geding ter ondersteuning van de vordering van de heer S. tot betaling van de forfaitaire schadevergoeding als bepaald in artikel 16 van de Anti-racismewet.

Unia legt ook de door de heer S. ondertekende verklaring neer waarmee hij instemt met het optreden in rechte van Unia.

C. verwijst naar het feit dat enkel het slachtoffer en niet het Centrum aanspraak kan maken op de forfaitaire vergoeding bepaald in artikel 16 Anti-racismewet, daar waar artikel 17 en 18 van deze wet bepalen dat zowel het Centrum als het slachtoffer de rechter kunnen vragen een dwangsom op te leggen, respectievelijk de staking van de overtreding te bevelen.

C. leidt hieruit ten onrechte af dat Unia niet zou mogen tussenkomen in een geding waar het slachtoffer enkel een schadevergoeding vordert.

Deze redenering vindt immers geen steun in de wet. De voormelde wettelijke bepalingen zijn integendeel ruim geformuleerd ("alle rechtsgeschillen", respectievelijk "de rechtsgeschillen"). De wet moet geïnterpreteerd worden in overeenstemming met de voormelde Europese richtlijn, waarvan het artikel 7.2 ook vermeldt het aanspannen van gerechtelijke procedures namens of ter ondersteuning van de klager. De bepaling van artikel 31 van de Anti-racismewet zou ook overbodig zijn indien het voor het Centrum enkel mogelijk zou zijn op te treden in de rechtsgeschillen geïnterpreteerd in de artikelen 17 en 18 gezien deze artikelen reeds bepalen dat het Centrum kan optreden in rechte. Ook de voormelde bepalingen van artikel 3, tweede lid, 5° van de wet van 15 februari 1993 tot oprichting van een Centrum voor gelijkheid van kansen en voor racismebestrijding spreken de redenering van Unia tegen: de andere wetten dan de Anti-racismewet waarnaar wordt verwezen bevatten niet allemaal uitdrukkelijk rechtsoverdrachten die het Centrum kan instellen (bv. de wet van 13 april 1995 houdende bepalingen ter bestrijding van de mensenhandel en van de mensensmokkel)

en toch is het Centrum bevoegd om in rechte op te treden in alle rechtsgeschillen waartoe de toepassing van deze wet aanleiding kan geven.

Op basis van dezelfde overwegingen, is de vordering van Unia om op basis van het gemeen recht 1 euro te vorderen als vergoeding van beweerde persoonlijke schade van het Centrum wegens beweerde overtreding van de Anti-racismewet, ontvankelijk.

23.

Waar Unia besliste om tussen te komen in deze zaak, betrof deze beslissing als dusdanig geen bestuurshandeling waarvan het hof de wettigheid zou moeten onderzoeken. Verder geldt artikel 440 Gerechtelijk Wetboek dat bepaalt dat de advocaat verschijnt als gevolmachtigde van de partij zonder dat hij van enige volmacht moet doen blijken, behalve indien de wet een bijzondere lastgeving eist, wat hier niet het geval is.

De vordering tot staking

24.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 18 van de Anti-racismewet moet de vordering tot staking worden ingesteld en behandeld zoals in kort geding voor de voorzitter van de arbeidsrechtbank en kon dus niet worden ingesteld voor de arbeidsrechtbank in het kader van de gewone procedure.

De bewijslast

25.

Artikel 30 van de Anti-racismewet bepaalt: "§1 Wanneer een persoon die zich slachtoffer acht van een discriminatie, het Centrum of een van de belangenverenigingen voor het bevoegde rechtscollege feiten aanvoert die het bestaan van een discriminatie op grond van een van de beschermde criteria kunnen doen vermoeden, dient de verweerder te bewijzen dat er geen discriminatie is geweest.

§ 2. Onder feiten die het bestaan van een directe discriminatie op grond van een beschermd criterium kunnen doen vermoeden, wordt onder meer, doch niet uitsluitend, begrepen :

1 ° de gegevens waaruit een bepaald patroon van ongunstige behandeling blijkt ten aanzien van personen die drager zijn van een welbepaald beschermd criterium; onder meer verschillende, los van elkaar staande bij het Centrum of een van de belangenverenigingen gedane meldingen; of

2° de gegevens waaruit blijkt dat de situatie van het slachtoffer van de ongunstigere behandeling, vergelijkbaar is met de situatie van de referentiepersoon.(.,.)".

26.

De heer S. voert een samenloop van feiten aan op basis waarvan minstens bij hem de perceptie kan bestaan dat hij werd gediscrimineerd op basis van zijn Iraanse achtergrond.

In het bijzonder volgende feiten kunnen deze perceptie voeden:

- het feit dat de onderhandelingen reeds ver gevorderd waren en zeer gunstig evolueerden,
- het feit dat de wending er plots kwam nadat de banken L. en C. fuseerden, waarbij de heer V. als commercieel directeur belast met het dossier werd vervangen door de heer V. afkomstig van C.,
- dat de vraag naar de rol van de heer S. in het faillissement van "T. " pas kwam in juli 2011 daar waar de bank normaal gezien reeds lang over deze informatie kon beschikken,
- dat C. geen rekening hield met de uitleg die de heer S. gaf over deze faillissementen daar waar de heer S. ervan overtuigd was dat hij had aangetoond dat hij er niets mee te maken had,
- dat de bank wel nog aan het echtpaar I.-F. aanbod om samen te werken en niet aan de zus, S. S., die eveneens van Iraanse afkomst was en die nooit enige rol had in de taxibedrijven die failliet werden verklaard,
- dat hij hogere diploma's had dan de heer I. en dat in de opstartfase er een klacht was omdat de heer I. had geprobeerd een klant van een ander agentschap te doen overkomen,
- dat de lijst van de namen van de kantoordirecteurs van C. zeer weinig namen van vreemde oorsprong vermeldt.

Het bewijs dat er geen discriminatie is geweest

27.

Als de voormelde feiten al het bestaan van een discriminatie op grond van de Iraanse afkomst van de heer S. kunnen doen vermoeden, dan nog blijkt alleszins dat het bewijs voorligt dat er geen discriminatie is geweest.

28.

In een e-mail van 4 juli 2011 schreef C. het volgende schreef aan de heer S.:

"S., We hebben de bezorgde gegevens verder verwerkt in onze kredietaanvraag die aan de bevoegde kredietdirectie zal voorgelegd worden. Zoals vorige week al tijdens ons telefonisch onderhoud werd aangehaald hebben we ook de problematiek van het dossier 'T.' aangekaart.

Om deze kredietaanvraag verder te kunnen laten beslissen, hebben we voorafgaandelijk van u een schriftelijke (mail) reactie nodig over uw rol in het dossier T.. Gelieve een chronologisch relaas te bezorgen van de feiten en in het bijzonder uw betrokkenheid in het geheel (voor, tijdens en na het faillissement}....".

De heer S. heeft dan dezelfde dag nog in twee lange e-mails uitgebreid relaas gedaan over de gebeurtenissen bij de nv T. en de andere bedrijven uit dezelfde groep. Hij voegde daarbij ook persartikels over de faillissementen. Hij stelde ook een tijdslijn op over de gebeurtenissen in de verschillende vennootschappen die hij voorlegde op de vergadering van 26 juli 2011 met de heren V., B. en B. van C..

Op die vergadering confronteerde C. de heer S. met de gegevens die het handelsinformatiekantoor G. vermeldde over de heer S.. Daarin staat

- dat de heer S. vennoot was van de bvba S. met adres (...), 2018 Antwerpen , die failliet werd verklaard op 10 november 2006,
- en dat hij tot 22 februari 2005 bestuurder was van de nv T. , eveneens met adres (...), 2018 Antwerpen , en die ook failliet werd verklaard op 10 november 2006.⁴

29.

Uit de stukken die de heer S. bezorgde, bleek dat deze faillissementen grote ruchtbaarheid hebben gekend:

Uit de persartikels die de heer S. neerlegt en ook bezorgde aan C. blijkt dat de vennootschappen deel uitmaakten van een groep van vier vennootschappen gevestigd op hetzelfde adres, waaronder het bedrijf S.⁵ Volgens de persartikels, die de vakorganisaties en de curatoren citeerden, stond S. bekend als het grootste taxibedrijf in Antwerpen en gaf het werk aan 200 taxichauffeurs; in de periode voor het faillissement hadden de chauffeurs het werk neergelegd omdat ze niet betaald werden, had de rechtbank een voorlopig bewindvoerder aangesteld, was de boekhouding verdwenen en was de schuldenberg gigantisch. De pers maakte ook melding in grote koppen dat er mogelijk fraude werd gepleegd en dat het parket reeds vóór het faillissement, namelijk eind september 2006 een onderzoek naar fraude had gestart. De artikelen maakten melding van de beschuldigingen van de voormalige bewindvoerders aan het adres van de heer F. V. d. B. die de onderneming leidde.

⁴ Het blijkt niet precies hoe C. kennis had gekregen van het feit dat de heer S. betrokken was geweest bij T. De heer S. vermeldt ook niet hoe dit ter sprake kwam tijdens het telefoongesprek met hem waarnaar werd verwezen in de e-mail van 4 juni 2011 van C.. De informatie van G. die werd voorgelegd op 26 juli 2011 werd afgeprint op 18 juli 2011 en dus na de e-mail van 4 juli 2011 van C. aan S. zodat niet eens blijkt of C. deze informatie van Graydon reeds voordien bezat. Het is niet uitgesloten dat C. via een andere bron of toevallig daarvan kennis heeft gekregen

⁵ Het betrof de nv S.T., de nv T., nv S. en de bvba T.

De heer S. bezorgde aan C. ook kopie van de dagvaarding die de curator op 5 augustus 2009 liet betekenen aan de heer F. V. d. B.⁶ wegens frauduleuze handelingen. In deze dagvaarding stond vermeld dat de schuldeisers reeds geruime tijd en soms sinds meer dan een jaar voor het faillissement niet werden betaald, waaronder de RSZ, D.-C., de leverancier van brandstof, de Stad Antwerpen en de directe belastingen voor zeer grote bedragen.

De vermeldingen in deze dagvaarding lijken het relaas dat de heer S. gaf in zijn e-mails van 4 juli te bevestigen waar hij uiteenzette dat zijn vader (de oprichter van de nv T.) en een aantal bonafide bestuurders en vennoten het slachtoffer zijn geworden van malversaties van de heer V. d. B.. De curator bevestigde ook in zijn brief van 17 augustus 2011 dat hij geen kennis had van maatregelen noch vorderingen of klachten ten laste van de heer S. en dat het voor de curatele duidelijk was dat de heer F. V. d. B. de feitelijke bestuurder was die de beslissingsmacht had.

30.

Uit de toelichting die de heer S. gaf in zijn e-mails van 4 juli 2011 en in de tijdslijn blijkt weliswaar dat hij amper 18 jaar was toen hij vennoot werd in de door zijn vader in 1996 opgerichte bvba S. T. en dat hij nog student was toen hij in 2001 bestuurder werd van de nv T. waarvan zijn vader aandeelhouder en afgevaardigd bestuurder was en dat hijzelf nooit belast was met het dagelijks bestuur van de vennootschappen.

In 2001 wijzigde de naam van de bvba S. T. in de bvba T.. Op 22 februari 2005 nam de heer S. samen met zijn vader ontslag als bestuurder in de nv T. V., maar zijn vader werd als bestuurder vervangen door de bvba T., die ook zijn vader verving als bestuurder in de nv S. T..

Het hof merkt op dat de heer S. pas nadat hij op de vergadering van 26 juli 2011 met C. kennis kreeg van de informatie die G. over hem publiceerde, verklaarde hij dat hij geen vennoot meer was de bvba T.. Daarvan liggen geen concrete bewijsstukken neer. In de e-mails van 4 juli 2011 en de tijdslijn had S. ook niets vermeld over zijn uittreden als vennoot; hij vermeldde daarentegen wel dat er op 20 juni 2006 een bijzondere algemene vergadering van de bvba T. plaatsvond waarbij hij enkel vermeldde dat zijn vader geen aandelen meer had en niet meer kon vertegenwoordigd worden door meester R. J. en S. S. en dat R. B. werd aangeduid als zaakvoerder. Aan G. schreef S. op 1 augustus 2011 dat hij zijn aandelen in de bvba T. sinds 2001 in het aandelenregister had overgedragen, zonder te vermelden aan wie, en dat hij aan " geen enkele algemene vergadering en/of dergelijke na de naamsverandering " nog had deelgenomen. G. schreef dan op 8 augustus 2011: "...Hierbij kunnen wij u meedelen dat wij, in afwijking van onze normale handelswijze -gezien hieromtrent geen officieel gepubliceerd ontslag bestaat - uw ontslag als vennoot hebben genoteerd op datum van 22/02/2005 in de firma S. T. bvba met als ondernemingsnummer (...).".

Tijdens het gesprek met de heer v. d. M. op 8 augustus 2011 verklaarde de heer S. zelf ook dat hij tot 2005 aandelen bezat (p.5 van de woordelijke opname, stuk 19 S.). In zijn

⁶ De heer S. bekwam deze kopie in augustus 2011 toen hij de curator contacteerde naar aanleiding van de vragen van C.

replikconclusies vermeldt hij dan weer dat hij slechts één aandeel bezat in twee vennootschappen (nrs. 21 en 34), zonder te vermelden welke die tweede vennootschap dan zouden geweest zijn; in de tijdslijn vermeldde hij nochtans enkel dat hij aandelen (meervoud) had in de bvba S. T. (...).

31.

Uit de eigen toelichting die de heer S. gaf, bleek hoezeer de vier vennootschappen verweven waren en bleek dat hijzelf, samen met de heer J. G. (aandeelhouder en als bestuurder aangesteld in twee van de vier vennootschappen door de algemene vergadering van september 2006), zich in die periode actief heeft ingelaten met de vennootschappen, met contacten met de schuldeisers, de vakbonden, de pers en de Antwerpse taxiverenigingen. Bij één krantenartikel uit het dagblad De Standaard vermeldde de heer S. zelf in zijn email van 4 juli 2011 (met uitroepetekens) dat het ging over hem persoonlijk en de heer G..

Het is geloofwaardig dat zij beiden niet hadden meegewerkt aan de fraude. Het was voor de bank dan ook niet nodig om zelf nog meer te onderzoeken na al de informatie die de heer S. zelf had gegeven.

Daartegenover staat dat C. een nieuw bankkantoor wenste te openen in Brasschaat en dus in de regio Antwerpen, in welke gemeente reeds alle concurrerende banken een agentschap hadden en waarbij het de bedoeling was een volledig nieuw cliënteel aan te trekken (stuk 2 bis, p. 9 en stuk 28 S.).

Er bestond een reëel risico dat in deze competitieve context opnieuw ruchtbaarheid zou gegeven worden aan het feit de naam van de heer S. in verband kon gebracht worden met een groot faillissement in de regio, waarbij de bank rekening moest houden met het gegeven dat hij minstens nog tot in 2005 vennoot en bestuurder was, waarbij niet eens precies bewijs voorlag van de datum waarop hij ophield vennoot te zijn van de bvba Taxicentrale en via deze vennootschap bestuurder in twee andere vennootschappen was.

In deze omstandigheden is het volledig geloofwaardig dat C. bevreesd was dat de naam van haar nieuwe kantoordirecteur in diskrediet zou worden gebracht en dat zij dit risico eenvoudigweg heeft willen uitsluiten door de samenwerking met de heer S. niet verder te zetten.

In die context was het een objectieve en legitieme reden voor de bank om te verzaken aan de samenwerking met de heer S. en wel verder samen te werken met de andere kandidaat-gerant, de heer I.. Dat dit de enige en werkelijke reden was voor de bank blijkt ook uit het feit dat zij zelfs na zo ver gevorderde en positieve onderhandelingen toch nog besliste om de samenwerking te beëindigen, waarbij zij bereid was het risico te nemen dat het project zelfs helemaal niet kon doorgaan omdat de andere personen niet meer bereid waren tot verdere samenwerking of dat de heer S. zich niet uit de vennootschap wilde terugtrekken.

Dit alles maakt dat met zekerheid mag aangenomen worden dat de bank, ook indien er geen sprake was van buitenlandse afkomst en familiebanden, zou beslissen om de samenwerking om dezelfde redenen niet verder te zetten. Het feit dat de heer S. bij de

uitleg over de belangen van zijn familie in de taxibedrijven ook vermeld had dat zijn vader wegens politieke redenen Iran had verlaten en ondanks een universitaire opleiding in Oxford verplicht was geweest als taxichauffeur te werken in Antwerpen , was totaal bijkomstig vergeleken bij zijn vele persoonlijke demarches op het voorplan in de maanden voor het faillissement.

Het feit dat de betrokkene een door de discriminatie-wetgeving beschermd kenmerk kan aanvoeren, belet de bank niet om haar beslissing te laten afhangen van voormeld objectief en legitiem criterium voor verdere samenwerking. Het motief voor de beslissing van C. beantwoordde immers ook aan een criterium voor verdere samenwerking dat van meet af aan uitdrukkelijke was opgenomen in de principsovereenkomst. Artikel 8 bepaalde immers "...De Bank behoudt zich het recht voorde ontvangen documenten en gegevens te onderzoeken en bijkomende inlichtingen in te winnen m.b.t. de controle op de eerbaarheid, de bekwaamheid, de reputatie en de financiële gezondheid van de kandidaat-agenten. Desnoods zullen die inlichtingen bij derden kunnen ingewonnen worden en de toekomstige agent geeft hiertoe zijn uitdrukkelijke toestemming....".

32

Dat dit de werkelijke reden was en dat geen enkele racistische overweging aan de basis lag van de beslissing, wordt tenslotte nog ondersteund door de woordelijke transcriptie van het gesprek dat S. op 8 augustus 2011 had met de heer Luc V. D. M. . Op geen enkel ogenblik is er zelfs ook maar een allusie op de Iraanse afkomst van S. ; deze afkomst was ook voor de bank geen enkel bezwaar geweest om vergevorderde onderhandelingen te voeren. Maar vooral heeft de heer V. D. M. - die het duidelijk goed voorhad met de heer S. en zeer verveeld was met de zaak en die niet wist dat het gesprek werd opgenomen- meermaals herhaald dat het alleen maar te maken had met de faillissementen en dat dat voor de bank absoluut een bezwaar vormde en zij ook andere kandidaten heeft afgewezen om gelijkaardige redenen.

De heer S. wijst nog op het feit dat uit dit gesprek bleek dat L. V. van C., die aanvankelijk het dossier begeleide , niet meer over het dossier mocht communiceren. Deze beslissing kan evenzeer te wijten zijn aan het feit dat de heer V. het niet eens was met de beslissing van de directie om de heer S. als gerant te weren enkel en alleen omdat hij betrokken was geweest bij de vennootschappen van de taxi-groep die failliet werd verklaard. Uit diens e-mail van 2 augustus 2011 blijkt immers dat hij had aangedrongen op een gunstig advies. Dit spreekverbod kan daarom de voormelde bewijzen van de werkelijke reden voor de beslissing van C. niet in twijfel trekken.

Uit dezelfde email blijkt overigens dat de heer V. bij de heer D. zou informeren of deze het dossier wilde deblokken en is verder enkel sprake van de heren B. en B. ("I.") die zich inlieten met het dossier en is nergens sprake van enig bezwaar vanwege de heer V.

33.

Uit het voorgaande blijkt ook met zekerheid dat de beslissing van C. geen enkel verband hield met het feit dat de heer S. tot 11 februari 2007 zaakvoerder was van de bvba P. (opgericht door een Iraanse vriend) en met de toelichtingen die hij daarover had gegeven. Deze vennootschap werd ook niet failliet verklaard en C. had hem daar niets over gevraagd in haar e-mail van 4 juli 2011 waar enkel sprake was van het faillissement van T. V.. De heer S. heeft zelf spontaan uitleg gegeven over zijn rol bij de bvba P. tijdens het gesprek van 8 augustus 2011 zonder dat dit gevraagd werd. Uit ditzelfde gesprek blijkt ook dat de bank reeds had beslist om niet met hem samen te werken op basis van de informatie over de faillissementen van de taxibedrijven in de e-mails van 4 juli 2011 en tijdens het gesprek van 26 juli 2011. Het mag aangenomen worden dat de bvba P. nooit eerder ter sprake is geweest. De heer S. vermeldde daar niets over in de tijdslijn die hij had opgesteld met het oog op de vergadering van 26 juli 2011 (stuk 14 bis) . Het valt ook niet in te zien waarom anders hij in het gesprek van 8 augustus 2011 zo uitgebreid toelichtte wat zijn rol bij P. was geweest. Dit was duidelijk omdat er over deze vennootschap, in tegenstelling tot de taxibedrijven, nog niet eerder gesproken was.

34.

Er is verder geen enkele aanwijzing en het komt zeer ongeloofwaardig voor dat C. ten aanzien van andere bandirecteurs die niet van vreemde afkomst zijn geen bezwaar zou gemaakt hebben terwijl hun naam ook op de een of andere manier in verband kon gebracht worden met een belangrijk faillissement in de regio, zoals de heer S. insinueert. Dit blijkt alleszins ook niet het geval te zijn voor het echtpaar I. F., die S. zelf zeer goed kende en waarvoor hijzelf de G. informatie kon nagaan⁷. De enkele klacht die er was geweest omdat de heer I. één klant van een ander agentschap had benaderd was hoe dan ook een mineur feit waarvan veel minder mensen op de hoogte konden zijn zodat het risico op reputatieschade beperkt was.

De heer S. verwijt C. ook nog dat ze niet voor al haar bankdirecteurs het G.-rapport neerlegt. Het is niet uitgesloten dat C. dergelijke rapporten niet eens systematisch opvraagt, maar enkel ter verificatie indien zij via andere kanalen informatie kreeg. Bovendien, zelfs indien deze rapporten voorhanden zijn, dan nog zou moeten blijken dat C. kennis had van een faillissement in de regio waarin een van haar directeurs betrokken zou zijn met vergelijkbare weerklank in de pers, wat moeilijk is aan te tonen. De heer S. brengt alleszins geen enkel concreet element aan van het bestaan van een vergelijkbaar dossier.

35.

Tenslotte blijkt nergens uit dat C. een bezwaar zou gemaakt hebben tegen de tewerkstelling van mevrouw S. S. in het agentschap of tegen haar aandeelhouderschap (20 %) in de vennootschap die het agentschap zou uitbaten. C. heeft aan de bvba B. en haar zaakvoerders (de heer S. en de heer I.) enkel meegedeeld dat zij er bezwaar tegen had dat de heer S. zaakvoerder en aandeelhouder bleef. Het was normaal dat C. mevrouw S. S. niet rechtstreeks contacteerde en de beslissing tot verder samenwerking met haar overliet aan de heer I. als zaakvoerder. Het was dus klaarblijkelijk ook niet de

⁷ Uit de bijlage bij de brief van de raadsliden va S. van 12 augustus 2011 blijkt dat S. op dat ogenblik zelf ook toegang had tot de G.-databank.

beslissing van C. dat mevrouw S. S. haar aandelen verkocht en niet in dienst van de vennootschap trad. Tenslotte ligt er niet het minste bewijs voor dat C. mevrouw F. en de stille vennoot V. zou gecontacteerd hebben.

36.

De ware reden van de beslissing van C. is aangetoond en werd toegelicht in het gesprek van 8 augustus 2011 en was voldoende duidelijk voor de heer S. zoals ook blijkt uit de argumenten die hij aanvoerde in de briefwisseling na dit gesprek. In die omstandigheden kan uit het feit dat C. in de brieven van eind augustus 2011 koos voor de eerder vage omschrijving in de zin dat het noodzakelijk vertrouwen afwezig was, niet afgeleid worden dat het om een drogreden ging. Uiteindelijk kwam de werkelijke situatie er ook op neer dat C. geen absoluut vertrouwen meer had in het welslagen van het nieuwe agentschap onder leiding van de heer S..

Dit alles was begrijpelijkerwijze zeer pijnlijk voor de heer S. en zijn familie nu bleek dat zijn professionele carrière nadeel ondervond door faillissementen waar hij in feite geen schuld aan had.

De heer S. had ook redenen om de beslissing van C., na zoveel tijd, ontijdig te beschouwen. Maar het bewijs is geleverd dat er geen discriminatie is geweest.

37.

De vorderingen van de heer S. en van Unia die allemaal gesteund zijn op de beweerdelijke discriminatie en schending van de Anti-racismewet door C. zijn bijgevolg ongegrond.

Waar het hof, anders dan de eerste rechter en het arbeidsauditoraat bij de beoordeling van de zaak is uitgegaan van de premisse dat de bewijslast op C. rustte overeenkomstig artikel 30 van de Anti-racismewet en artikel 8.1 van de Richtlijn 2000/43/EG,

is er geen aanleiding om een prejudiciële vraag te stellen⁸.'

De tegenvordering van C.

38.

⁸ In zijn conclusies suggereert de heer S. de volgende prejudiciële vraag:
"Staat de bewijslastverdeling bepaald in artikel 8.1 van de Richtlijn 2000/43/EG eraan in de weg dat een nationale rechter zou oordelen dat de benadeelde geen vermoeden van discriminatie tot stand brengt en dat de bewijslast niet verschuift naar de verweerder, wanneer de verweerder voor het gemaakte onderscheid een reden aanvoert die geen uitdrukkelijke melding maakt van ras of etnische afstamming, zonder dat de verweerder aantoont (i) dat dit de enige reden was voor het gemaakte onderscheid, (ii) dat ras of etnische afstamming niet hebben meegespeeld bij de gemaakte beoordeling, en (iii) dat de door hem opgegeven reden(en) objectief en legitiem zijn in het licht van het gemaakte onderscheid?"

Deze vordering is ongegrond. C. heeft er zelf toe bijgedragen dat bij de heer S. en het centrum vermoedens rezen dat er sprake was van discriminatie. De samenwerking werd immers pas stopgezet nadat de partijen reeds sinds meer dan een jaar het project hadden voorbereid waarbij C. beter (meer concreet) had moeten communiceren over de reden van haar beslissing.

Er is dus geen sprake van een tergend en roekeloos geding.

De rechtsplegingsvergoeding

39.

Waar de kosten worden verdeeld tussen de heer S. en Unia, betaalt de heer S. alleszins niet meer dan het minimumbedrag van de rechtsplegingsvergoeding zoals door hem gevraagd.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in het bijzonder artikel 24,

Gelet op het schriftelijk advies van substituut-generaal N. V. d. B., waarop repliek voor C. en de heer S.,

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Voegt de beide zaken samen,

Verklaart het hoger beroep en de vorderingen van de heer S. ontvankelijk, maar ongegrond,

Verklaart het hoger beroep van Unia gedeeltelijk gegrond,

Hervormt het vonnis in zover het de vordering van Unia onontvankelijk verklaarde,

Verklaart de vordering van Unia ontvankelijk maar ongegrond,

Verklaart het incidenteel beroep van C. en de tegenvordering van C. ontvankelijk maar ongegrond.

Bevestigt de beslissing van de eerste rechter over de kosten van het geding;

Legt de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van de heer S. en Unia, ieder voor de helft, begroot voor C. op 2.200 euro rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en ondertekend door de negende kamer van het arbeidshof te Brussel

C. C. raadsheer
A. M. raadsheer in sociale zaken,, zelfstandige
J. D. N. raadsheer in sociale zaken, zelfstandige
Bijgestaan door :
S.V.D.H. griffier

Uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzetting van maandag 27 juni 2016
door :

C. C. , raadsheer
Bijgestaan door
S. S. D. H., griffier